

**MET EEN DRAKKAR
VIKINGSCHIP
NAAR VINLAND**

PetraLouise Muris

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris

Leesboek voor de jeugd **10+**

Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd.

{Vinland is **niet** foutief geschreven, het betekend wijnland en het werd in Amerika ontdekt door de Noorman Leif Eriksson en na hem herontdekt door Thorfinn Karlsefni een Viking}

**Het was niet Columbus die als eerste Amerika heeft ontdekt.
Veel jaren eerder werd Amerika ontdekt door de Noorman
Leif Eriksson**

Bladzij

Hoofdstuk

3	1 Leif Eriksson ontdekt Vinland.
8	2 Thorfinn moet naar Vinland.
13	3 Een wedstrijd voor stoere mannen.
18	4 De hamer van Thor.
24	5 Verdwaald op de oceaan.
29	6 Vinland.
32	7 De wraak van de Indianen.
36	8 Naar het thuisland.

HOOFDSTUK 1

LEIF ERIKSON ONTDEKT VINLAND.

Leif Eriksson meert zijn Drakkar aan (**Drakenschip**) voor de Groenlandse kust. Hij heeft goed nieuws voor zijn Koning.

Hij heeft haast het te vertellen want hij rent de Kroonzaal in.

‘Sire, wij hebben een nieuw rijk gesticht! Na een lange woeste tocht over de zee hebben wij een nieuwe wereld gevonden, wij hebben het Vinland gedoopt.

Het is een prachtig groen gebied dat wij snel kunnen bevolken!’

‘Rustig Leif, ik ben hier de hele dag! Waar ligt dat land precies, heb jij een tekening van de zeereis gemaakt?’

‘Ja Sire, ik heb een map getekend. Kijk ziet u?’ wijst Leif.

‘Wij voeren langs grote eilanden. Het ligt hier.’

‘Mm, dat is prachtig Leif, op jouw volgende tocht neem jij wat volk van ons mee en wat slaven, paarden en kippen.

Geweldig, laten wij drinken op dat nieuwe land.

Het heet dus Vinland. Klinkt goed Leif!’

Koning Olaf slaat met zijn vuist op de tafel als teken dat er drank gebracht moet worden.

‘Zeg Leif, een vraagje, heb jij nog waardevolle spullen kunnen veroveren in dat nieuwe land?’

‘Vrouwvolk en vee,’ zucht Leif. ‘Helaas Sire, het vee heeft de lange tocht niet overleefd, hun zielen rusten in het zeeschuim.

‘Is dat nieuwe land dan zover weg dat dieren het niet overleven?’

Tja, jij was een lange tijd weg.’

De Koning kijkt nog eens naar de map en zucht: 'dan is het moeilijk om het te bevolken. Wij moeten er met veel vrachtschepen naartoe. Waarom zocht jij het niet dichterbij Leif?' Zijn vinger glijdt over de map langs IJsland en van Groenland naar de kust van Amerika.

In het jaar 1000 had het gebied aan de overkant van de oceaan nog geen naam, laat staan dat er steden waren. Het was een woest gebied met een vreemde bevolking, Zij werden door Leif 'Skraelingen', genoemd (lelijkerds) die onverwachts als wolven vanuit de bossen kwamen en met pijlen en speren op hen schoten. Desondanks lukte het toch een aantal te overmeesteren, hen te doden en hun vrouwen als buit mee te nemen.

'Wilt u een vrouwmens zien, Sire?' vraagt Leif.

'Is zij zo bijzonder dat ik haar moet zien?' vraagt Koning Olaf.

Leif klapt in zijn handen en niet lang daarna brengen zijn mannen een tegenstribbelend meisje.

'Rood,' concludeert de Koning: 'uitzonderlijk. Zij heeft een rode huid, heel bijzonder. Kom wat dichterbij kind, ik wil jou goed kunnen zien.'

Hij bekijkt het meisje van top tot teen.

'Dit is geen Eskimo, ik bedoel dat zij niet lijkt op dat volk dat maar niet klein te krijgen is, deze vrouw lijkt mij kleuriger.

Haar ogen staan ook anders.

Ik vind dit een mooie slavin maar van mooi kun je niet eten.

Laat haar het land bewerken. Wij zullen zien hoe sterk zij is.'

Leif valt de Koning in de rede. 'Mooi? Dit zijn oerlelijke rode mensen! Maar daar tegenover staat wel dat ik wat wapens heb meegenomen, ook die zijn bijzonder.'

'Ja, wapens...', zucht de Koning: 'ik ben benieuwd.'

Weer klapt Leif in zijn handen en al gauw brengt één van zijn mannen de buitgemaakte wapens.

De Koning schaterlacht: 'ha, ha, knotsen? Ik zie ook pijlen en een speer.'

Ha, ha, dit is niet veel zaaks. Dat volkje hebben wij zo onder controle. Neem nog wat drank Leif. Ik ga bedenken wanneer wij erheen gaan om een kolonie te stichten.

Ja Leif oude jongen, zo krijgen wij meer land voor onze mensen en... worden wij daar rijker door. Zo mag ik het zien mijn vriend!' Hij klopt Leif op zijn schouder.

Leif laat zich de drank goed smaken en wordt met de minuut vrolijker en spraakzamer.

'Ik moet u nog iets vertellen Sire. Het is mijn geheim...'

'Vertel op Leif, zijn het leuke verhalen? Daar ben ik verzot op.'

Leif gaat verder: 'het is niet zo verwonderlijk dat ik de nieuwe wereld heb gevonden.

U moet weten dat wij allang op de terugweg naar Groenland waren toen er plotseling een vernietigende storm losbarstte.

Ha, ha, ik dacht dat onze zeegod Njord plannen met ons had.

Als volgt ging het zo; mijn mannen waren doodop na urenlang in de striemende regen te moeten peddelen.

Onze mast brak en hebben die met touwen aan elkaar gezet.

Dat was tevergeefs want nog geen minuut later dreef het in zee.

Het ergste komt nog.

Onze proviand was zo goed als verloren gegaan door de woeste golven en tot onze grote schrik dreven wij door een sterke stroming westwaarts af.

Dat was het plan van God weet u, uh Njord onze zeegod.

(Leif laat doorschemeren dat hij een Christen is maar hij durft dat niet te vertellen uit angst voor straf. Het geloof in de Germaanse goden zit diep verankert bij de Noorderlingen)

Sire, ik heb zo goed en zo kwaad als het kon een zeemap getekend omdat ik bang was de weg niet terug te kunnen vinden.

Ha, ha, wat waren wij een zielenpieten omdat ons schip nagenoeg stuurloos was.

Nou, het ging als volgt verder; we raakten vast bij een kust.

Ons schip kon toen niet veel meer hebben.

Nog steeds hing er een onheilspellende lucht boven ons schip, je zou kunnen denken dat onze God Donar met ons meevoer.

Maar de echte God bleek onze redder want al gauw werd het vloed en spoelde ons schip dichters aan land, even een slokje, slurp!

Wij konden onze ogen niet geloven!
Hij bracht ons daar waar wijnranken
groeien en waar ook wilde haver
groeit.

Het is enorm rijke landbouwgrond.
Daarom gaf ik de nieuwe wereld,
Vinland als naam.

Vin is wijn en wijn is fijn, hik.
Wij zullen daar veel wijn gaan
verbouwen Koninkje, zoveel dat ik zelf
in een wijnvat verander, slurp.'

Ik neem nog maar eens een slokje van
dit overheerlijke vocht, hik.

Ons schip, schip ja, dat..., wat wilde ik
ook alweer vertell...len? hik? Ha, ha,
ik weet niet eens meer wat ik wilde
zeg..., gen, gen.

Ha, ha, komt zeker door de wijn.
Goede wijn, wijn Olaffie!

Op een gegeven moment voelt Leif
zich zo lollig dat hij niet meer weet wat
hij zegt en tegen wie hij het zegt.

Hij zegt rare en soms gemene dingen.

De Koning kijkt geërgerd maar Leif merkt dat niet op, hij beheerst
zich omdat Leif een vriend is en de zoon van Eric de Rode.

'Heerlijke w, wijn, hik! Ik lust hier wel plap ..., pap vlan, van, hik.
Hi, hi, ha, ha! Heil! Olaf is een ware Eskimomoordenaar!

U moet uzelf laten bekeren want er bestaat maar één God, maar
dat weet u niet, hè? Er bestaat geen Walhalla maar wel een hel
waar moordende zielen ronddolen. En klagen dat ze doen!

Dat krijg je als je zo hebberig bent.'

De Koning krijgt er genoeg van, hij stuurt Leif weg.
Hij loopt stampend rond en schreeuwt hem na: 'nu is het genoeg!
Scheer je weg! Jouw brein is versluierd door jouw slemppartij!
Lallen doe je maar elders!'

'U moet die ene God vergeving vragen. Heil' klo, klotinkje,' lalt
Leif met een dikke tong en lacht hierom.

'Wat een brutaliteit, ik ben toevallig wel jouw Koning, Leif!
Je beledigd niet alleen mij maar ook onze Goden!

Ook al ben jij met mij bevriend en ben jij de zoon van Erik de
rode, zou jij uit eerbied iets meer afstand kunnen bewaren.
Ik zou je kunnen straffen! Denk maar niet dat jij het Walhalla
betreedt, daar komen alleen helden!

**(Walhalla is hemel of paradijs, de mooie plaats waar je
terechtkomt als je dood bent)**

De volgende keer stuur ik Thorfinn Karlsefni naar dat nieuwe
land, jij kunt dan ondertussen andere zaken regelen.

Wat denk je van jouw schip te laten repareren in plaats van je vol
te gieten? Jij gaat nu slapen dan ben je morgen weer helder.

Ga uit mijn ogen, voor ik mij bedenk en je laat geselen!'

Als Leif weg is mijmert Koning Olaf: 'die Leif, hij heeft toch maar
nieuw land gevonden aan de overkant van oceaan.

Dat was nog niemand gelukt.'

**(Zuidelijk gebied waarschijnlijk nabij New York vanwege het
vruchtbare gebied met wijnranken).**

Hij gaat zitten en kijkt nogmaals naar de zeekaart.

'Ik hoop dat Thorfinn hier wegwijs van wordt.

Wij gaan onze eigen wijn produceren wat zal dat geweldig zijn!'

Hij schreeuwt door de troonzaal: 'waar is Thorfinn Karlsefni op dit
ogenblik? Kan iemand mij vertellen waar Thorfinn is?'

De meeste hoofden schudden nee of kijken stomverbaasd.

Zijn lijfarts reageert: 'hij is weer bij zijn familie op IJsland.

Thorfinn heeft hier kortgeleden Eskimo's verslagen, die hebben
zich nu weer even teruggetrokken maar opgeven doen zij
Groenland nooit Sire. Zij zijn sterk en met velen.'

'Zorg dat Hjalmer en Ingolf hier komen!'

'Ja Sire.'

HOOFDSTUK 2

THORFINN MOET NAAR VINLAND.

IJsland, twee dagen later:

‘Papa, er komen twee krijgers hierheen, het zijn forse mannen met lange baarden en grote zwaarden!’

De mannen komen het huisje binnen en lachen naar Thorfinn. Die roept: ‘vrouw, breng het wijnavat en drie drinkbekers, wij hebben bezoek! Ingo makker, hoe is het vriend, je ziet er goed uit! Hjalmar, treedt binnen, welkom, welkom!

Thorfinn omhelst zijn kameraden.

‘Jullie bekers staan klaar, nietwaar vrouw?’

‘Ja, ja niet zo’n haast, willen de heren ook iets te eten?’

‘Graag mevrouw,’ zegt Ingolf: ‘wij komen net van zee.

Wij zijn opgetrommeld door de Koning, maar een boutje kan er best in, als wij vandaag maar weer vertrekken.’

Thorfinn vraagt: ‘heeft de Koning jullie gestuurd? Vanwaar die haast? Ik moet het toch niet weer opnemen tegen de Eskimo’s? Het is zo’n ruig volk en het lijkt of hun aantal telkens groter wordt. Hen verslaan kostte vele levens aan onze zijde.

Ze blijven komen omdat zij denken dat Groenland hun bezit is. Ik kan jullie vertellen dat wij nog eens in de pan gehakt worden. Vinden jullie ook dat er meer krijgers naar Groenland gestuurd moeten worden?’

‘Daar zijn wij het helemaal mee eens, schenk die wijn nou maar in want wij komen voor heel iets anders Thorfinn.’

‘Ik ben één en al oor.’

‘Jij wordt naar zee gestuurd. Jij moet naar onbekend gebied.

Het heet Vinland, er schijnen daar wijnranken te groeien.

Het is voorbij Groenland, westwaarts. Het wordt geen gemakkelijke tocht want daar schijnen sterke stromingen te zijn zo heeft men ons verteld. Lekkere wijn Thorfinn, slurp, doe mij nog maar eentje. Jij ook nog één Hjalmar?’

Thorfinn vraagt: 'is het bevolkt? Wordt het eerst een dagenlange vechtpartij?'

'Ik denk het niet, daar leven wilden met knotsen, die zijn zo uitgeschakeld.'

'Hoe vind ik dat land? Is er een map?'

'Dat zal wel, anders vind je 't nooit, ha, ha! Leif Eriksson heeft de map getekend dan zal het wel een fraaie map zijn, ha, ha!

Ik ben vroeger ook eens verdwaald door zijn tekening.

Nee Leif kan niet tekenen, maar misschien kan hij zijn eigen map wel lezen, ha, ha!'

'Hier eet,' zegt de vrouw en zet een schaal warm vlees midden op tafel: 'nemen jullie er een graankoek bij!'

Zij roept haar zonen.

'Lars en Argid, hier komen, jullie eten met mij. Laat jullie vader en de mannen rustig eten, jullie zijn te klein om hun verhalen te begrijpen.'

'Wel waar,' mokt Argid: 'het gaat over een land.'

'Het gaat altijd over land.

Land en macht, daar vecht jouw vader voor in opdracht van onze Koning. Daardoor staat er voldoende voedsel op tafel, wij moeten dankbaar zijn. Heil de wereldgod Mid'gard die voor de vruchtbare aarde zorgt. Heil voor onze mannen die dag en nacht in touw zijn om graan en groenten te halen, zij moeten het toch maar uit warmer gebied hierheen verschepen. Heil onze Koning!'

'Heil!' reageren de mannen. Waarop Ingolf meedeelt: 'ik ben sinds kort een Christen, die geloven maar in één God.

Onze Goden bestaan niet, vind Leif.'

Een stilte doorklieft de kleine ruimte.

‘Vrouw,’ zegt Ingolf na een poosje: ‘jouw eten was voortreffelijk. Maar...of jij het nu wel of niet goedvindt, wij vertrekken nu met jouw man. Hij zal niet gauw terug zijn want hij moet voor een tijd naar onbekend gebied.

‘Mannen wacht nog even,’ maant Thorfinn: ‘vrouw pak wat pelzen en kleding in. Ik wil dat jullie meegaan. Ik moet waarschijnlijk een lange tijd in dat nieuwe land blijven. Zolang wil ik jullie niet missen.

Zeg tegen onze familie dat zij het vee mogen verdelen en het huis mogen bewonen en dat hier stapels brandhout ligt.

Opschieten! Onze Koning verwacht ons.’

‘Moet de wijn en ons voedsel ook mee?’ vraagt zijn vrouw.

‘Laat Argid de burens halen, laat hen al het vlees, vis en drank meenemen.

Het graan en de bonen zijn een geschenk voor onze Koning.

Op Groenland groeit namelijk geen graan.’

Argid holt weg en komt even later terug met de buurjongens en hun vader.

‘Jullie mogen dit meenemen van mijn vader,’ zegt hij.

Hij geeft hen de vaten wijn en het vele vlees en de hompen gedroogde vis.

De burens lachen tevreden.

Ondertussen is de vrouw haastig bezig alle kleding en pelzen bij elkaar te binden. Als zij alles bijeen heeft vergaard, is het een grote zware rol die zij over de sneeuw naar een kar rolt.

Zij klopt het rulle sneeuw van de rol en schreeuwt: ‘kinderen, help mij tillen! Argid span een paard voor de kar.

Lars gaat met mij mee, we moeten de familie vertellen dat wij voor een lange tijd weggaan en dat zij onze spullen mogen hebben.’

Zij hijgt als zij in de hut van haar ouders staat.

‘Heil Fryja, Godin van huwelijkstrouw en van huiselijkheid, gegroet vader en moeder. Ik moet jullie straks iets belangrijks vertellen.’

Lars jongen, ga de andere hutten af, roep onmiddellijk alle familieleden bijeen.

Vrijwel meteen rent iedereen haar ouders huisje binnen en kraakt het in zijn voegen.

‘Ik ben blij dat jullie hier bijeen zijn.’

De familieleden kijken verwachtingsvol.

De één denkt dat er weer een kind geboren wordt en de ander denkt dat er iets met Thorfinn is, niemand denkt aan een afscheid.

‘We moeten naar Vinland, dat is een land achter de oceaan.

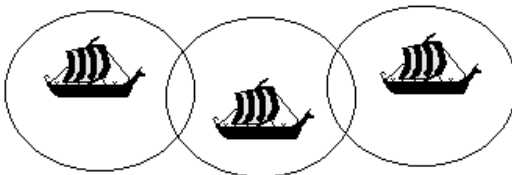
Het is door Leif Eriksson ontdekt en nu moeten wij het geschikt maken voor de komst van vele landgenoten.

Wij gaan nu eerst naar Koning Olaf in Groenland, wij vertrekken meteen. Hoor allemaal, al onze spullen zijn van nu af voor jullie. Deel alles zo eerlijk mogelijk.

Moeder, vader, ik zal jullie missen, denk veel aan ons.

Bidt tot Mid ‘gard dat het prachtige nieuwe land geschikt is voor iedereen die daar wil wonen.’

Er wordt omhelst en geknuffeld en menig traantje wordt weggepinkt als zij met Lars haar familie verlaat.

Die nacht is het verschrikkelijk koud op zee.

Het sneeuwt en er staat een flinke storm waardoor de aanstormende hoge golven over het schip slaan.

De kinderen zitten verkleumd tegen hun moeder, hun kleren en pelzen zijn door en doornat. Zij hebben moeite zich vast te houden in het hevig deinende schip dat soms overeind lijkt te staan en dan weer hellend naar achter.

Tot overmaat van ramp wordt Lars is ziek, zijn braaksel spoelt langs zijn voeten samen met het zeewater over de scheepsvloer. Niemand schijnt er op te letten want iedereen is bezig de storm te overleven.

Wonderwel is het schip intact als de brute wind is gaan liggen en de ochtend is aangebroken.

Iedereen is doodop maar Hjalmar roept zijn mannen op om toch door te roeien.

Als de bemanningsleden morren, belooft hij hen boven hun beloning een vat wijn, graan en kippen.

De meeste zien dat wel zitten omdat dat in hun gezinnen meer dan welkom is want zij kunnen het ook ruilen.

De één heeft laarzen nodig de andere wil een pels, sieraden of een helm. Met dat in het vooruitzicht roeien zij huiswaarts naar hun Groenland.

Langs de kust ligt een kleine inham waar het lange drakenschip aanmeert.

Er liggen nog andere schepen in afwachting wat de Koning zal beslissen.

In het verleden heeft de Koning vele landen veroverd verder dan de Noordzee. Landen rond de IJszee en meer zuidelijker zoals Zuid Italië.

De Koning vindt dat nog niet genoeg, hij wil de Koning van de wereld worden en mengt het Scandinavische volk met vele andere culturen.

HOOFDSTUK 3

EEN WEDSTRIJD VOOR STOERE MANNEN.

De Koning begroet de binnenkomende mannen.

‘Dank jullie wel voor het graan. Geweldig Hjalmar, prachtig Ingo, ik ben blij dat jullie Thorfinn zo snel hebben weten te vinden.

Ik bedank jullie beiden. Hier hebben jullie een geldbuidel.

Nu wil ik jullie vragen om naar de Shetlandeilanden te varen en daar het oproer de kop in te drukken.

Het egoïstische volk houdt zich niet aan de afspraken, geef ze er van langs! Ze weigeren schapenvlees te laten verscheppen nog liever laten zij jongen nooit geboren worden.

Wat hebben zij tegen hun Koning? Wat hebben zij tegen hun eigen volk dat ook eten moet?

Als het jullie niet lukt de gemoederen te bedaren, kom ik hen zelf straffen. Ik duld geen tegenstand!

Neem genoeg krijgers mee, jullie krijgen het nieuwste schip, het heet de Omrinn Langi ofwel lange slang. Ga nu!’

‘Heil!’ roepen de mannen, zij slaan op hun borst en verlaten de troonzaal.

‘Thorfinn,’ de Koning spreekt rustiger: ‘jij zult het wel gehoord hebben, jij gaat naar Vinland om een kolonie te stichten.

Er moeten landbouwers mee, paarden, vee, pluimvee, graan en groenten om de eerste tijd te overbruggen.

Hier is de map die Leif getekend heeft.

Kijk even mee. Zie jij hier IJsland? Daar is Groenland, zie je die kuststroken aan de overkant van de oceaan?

Jij zult er wel uitkomen, denk ik. Ik hoop spoedig jullie wijn te zullen drinken. Het is prachtig om er weer zo’n mooi land bij te hebben. Vinland, dat is een toepasselijke naam die Leif bedacht heeft, vind je niet? Je krijgt vier Knorr vrachtschepen mee **(Groot hol vrachtschip. De vracht rust op de bodem)** en een Drakkar. **(Extra lang drakenschip met banken en vloer, het schip is gebouwd met planken die over elkaar liggen als dakpannen).**

Je hebt namelijk genoeg krijgers nodig om die bevolking daar de kop in te drukken zodat onze landbouwers rustig hun werk kunnen doen.

Laten wij wat drinken op de goede afloop Thorfinn, mogen de Goden jou welgevallig zijn. Heil!

‘Heil Sire, dat mijn missie maar zal slagen.’

De Koning en Thorfinn bespreken dat er boeren en krijgers geronseld moeten worden, wat tijd zal kosten.

Hij vindt ook dat er pas over ruim een maand vertrokken kan worden vanwege de grote hoeveelheid hoge ijsschotsen in zee. Thorfinn groet de Koning die tot slot zegt: ‘als alles en iedereen gereed staat, zal ik jullie persoonlijk’ komen inspecteren.’

Na het bezoek aan de Koning zoekt Thorfinn een onderkomen voor zichzelf en voor zijn vrouw en kinderen.

Als hij die heeft gevonden gaat hij opzoek naar krijgers.

In een plaatselijk drankgelag vraagt hij mannen om zich bij hem aan te sluiten.

Die moeten nog gaan bewijzen dat zij kunnen strijden en wapenvaardig zijn.

Daarom organiseert Thorfinn een wedstrijd waarbij de beste strijder een geldbuidel krijgt. Omdat dat begerenswaardig is willen velen strijden. Er moet worden gevochten met aksen (**zijn bijlen**) en met zwaarden, met pijl en boog en met handgemeen. (**vechten zonder wapens**)

Merendeel van het wapentuig zal op dat moment van hout zijn en nauwelijks iemand kunnen verwonden.

Hij spreekt af dat zij hem over twee dagen in het drinkgelag zullen treffen omdat hij eerst boeren wil ronselen.

Twee dagen zijn voorbij.

Thorfinn heeft ondertussen meer mannen weten te porren voor de wedstrijd het zijn er 126.

Het drankgelag is afgeladen met woest manvolk.

De één voelt zich nog stoerder (**sterker en dapperder**) dan de ander. Thorfinn maant iedereen om buiten te komen en in een kring op hun eigen pelzen op de grond te gaan zitten. De wedstrijd begint.

Alle mannen in de kring zitten op volgorde, zo krijgt iedereen een beurt.

Als eerst wordt er een boog met echte pijlen op een plank gericht dat zij precies in het midden moeten raken.

Degene die het beste is wordt apart in een rij gezet en moet het opnemen tegen de overgebleven beste schutters.

Uiteindelijk blijft er maar één over.

De allerslechtste schutters moeten uit de kring en mogen zich weer vol drinken, zij zullen niet meegaan op de Drakkar.

Als iedereen aan de beurt is geweest gaan de overgebleven mannen met houten aksen elkaar te lijf.

Thorfinn bekijkt wie het best met een aks kan omgaan en zet die mannen buiten de kring.

De overgebleven verliezers worden prompt weggestuurd.

Nadat iedereen zijn vaardigheden met de houten aksen heeft laten zien begint de wedstrijd zwaardvechten.

Weer zitten de mannen op hun pels in de kring.

Per keer vechten drie mannen met houten zwaarden.

Weer bekijkt Thorfinn hun zwaardkunsten en bepaalt wie door mag. Nu staan er nog 90 mannen buiten de kring die weer op hun pelzen mogen plaatsnemen.

De mannen moeten nu per twee met elkaar op de vuist gaan.

Zij tuigen elkaar af opdat de verliezer resoluut moet vertrekken.

Uiteindelijk zijn er nog 75 mannen over.

Het zijn de sterkste mannen met de meeste vaardigheden.

De gevechten houden aan zodat iedereen uitgeput raakt en er na een lange dag er 's avonds een winnaar is.

Deze winnaar krijgt van Koning Olaf de buidel met geldstukken en word hij gepromoveerd tot de plaatsvervangende aanvoerder na Thorfinn op de Drakkar.

Als de dag is aangebroken voor het vertrek naar Vinland, zitten de boeren opeengepakt met hun gezinnen, vee, pluimvee groenten en graan in de vrachtschepen.

Thorfinn's vrouw en kinderen zitten daar ook tussen.

Echter de nieuwbakken krijgers staan in de Groenlandse vesting te wachten totdat de Koning zal hen zal inspecteren.

Hun Koning zal uiteindelijk beslissen welke mannen alsnog

moeten vertrekken.

Hij komt haastig aanlopen en zegt: 'Thorfinn ik ben blij dat jij zo snel goede krijgers hebt gevonden. Het spijt mij erg te moeten vaststellen dat er ook oude mannen onder jouw strijders zijn.'

De oudere mannen zien de bui al hangen en zijn teleurgesteld.

Zij vragen zich af waarom zij niet mee mogen.

De Koning gaat verder: 'de grijze ouderen moeten huiswaarts gaan,

ik wil alleen jonge strijders naar Vinland sturen.

Ik zal zeggen waarom;

Er zijn jonge mensen nodig om Vinland te bevolken.

Dat nieuwe land is straks voor jonge boeren met hun gezinnen en voor de jonge strijders met hun vrouwen en kinderen.

Er zullen straks nieuwe krijgers opgroeien en jonge boeren.

Vinland zal voor altijd bewerkt moeten worden en dat land dient beschermd te worden.

Oude krijgers zijn in het begin nog wel krachtig maar al gauw raken zij achterop.

We mogen de jongeren niet met de verzorging van de oudsten opzadelen, daarom kunnen zij niet mee. Er is genoeg te doen. De wijnbouw in Vinland vind ik erg belangrijk, het brengt rijkdom maar er moet ook graan en groenten verbouwd worden.

Ik wil daar ook veestapels. Ik wil handel.

Laat iedereen elkaar behulpzaam zijn als dat nodig mocht zijn.

Ik wil in de toekomst sterke leiders en volgelingen, trouw aan mij, de Koning die de wereld zal regeren.

Moge Mid'gard uw nieuwe leven draaglijk maken en geluk uw deel zijn. Laat onze zeegod Njord uw zeereis vergemakkelijken, laat hem geen hoge golven sturen maar uw schip behoeden.

Gegroet strijders, Heil Mid'gard! Heil Njord!

'Heil Koning Olaf, heil Mid'gard, heil Njord!' roept iedereen in koor.

'Jullie vertrekken als de zon in het kwart voor de helft in het uitspansel (**De lucht**) staat. Op dit ogenblik is het werkvolk nog bezig de vrachtschepen te beladen.

Jullie werk is voorlopig op de Drakkar, onderhoudt die goed zodat jullie veel plezier van het grote schip mogen hebben. Goede reis en een goed leven!'

Even haastig als hij gekomen is, vertrekt de Koning.

De oudere mannen morren, zij zijn zo beledigd dat zij besluiten zich vol met drank te gieten.

HOOFDSTUK 4

DE HAMER VAN THOR.

Thorfinn vertrekt vol goede moed met zijn 60 nieuwe strijders naar het splinternieuwe Drakkar Vikingschip.

Hij ziet beweging in een Knorr vrachtschip.

‘Mannen, ik zie dat jullie vrouwen en kinderen zwaaien vanaf een Knorr vrachtschip. Kus hen en kom dan snel naar de Drakkar, wij vertrekken zodra alles ingeladen is.’

Als de mannen spontaan naar hun vrouwen en kinderen rennen, is Thorfinn alleen op het schip.

Hij bestudeert in alle rust de zeekaart die Leif Eriksson getekend heeft.

‘Het lijkt mij een goede zeekaart, misschien heeft Ingo overdreven. Misschien was hij helemaal niet verdwaald op zee en was het grappig bedoeld. Ach ja, de tijd zal het leren.

Ik moet wel rekening houden met de sterke stromingen.

Moge de goden Ae‘gir (**Luchtgod**) en Njord (**Zeegod**) mij bijstaan.

Ik moet ook op de Knorr schepen letten.

Dit schip mag niet te snel anders kunnen zij mij niet bijhouden.

Hij kijkt op als de kersverse aanvoerder aan boord van de Drakkar komt.

‘Man, wat is jouw naam? Hoe noem ik jou?’ sist hij.

‘Ture, ik heet Ture Arvidsson.

‘Ture, kijk even mee. Wat denk jij van deze map?

Zie jij de kuststrook ten westen van Groenland?

Is deze map correct getekend?’

‘Daar heb ik helemaal geen verstand van Thorfinn, ik bewerkte land. Mijn oogsten mislukten door het barre weer.

Ik ben door mijn vrouw verjaagd.’

‘Ha, ha, dat is wel zuur Ture. Neem mij niet kwalijk dat ik erom lach, ik weet zeker dat jij nog wel een vrouw zult vinden die je neemt zoals je bent.’

‘Er komen ook jonge huwbare dochters mee. Die’ vrouwen ook!
Jij weet dus niets van zeekaarten?

Jij zult ze toch moeten bestuderen.

Kijk, hier liggen onze schepen momenteel en daar moeten wij naartoe.’

Thorfinn wijst op de kaart.

‘Het grootste land in het midden is Groenland, dat is hier, zie jij hoe gemakkelijk het is?’

Wij varen voorop, wij moeten alleen rekening houden met de sterke zeestromingen en de wind en de trage vrachtschepen.

Wij zullen Vinland wel vinden, denk je niet?’

‘Laten wij Njord om bijstand smeken.’ beslist Ture.

‘Dat moeten wij straks zeker doen, Ture. Nu wil ik het eerst hebben over jouw overmacht over onze mannen.

Jij zult bevelen moeten geven waarop jouw mannen dienen te gehoorzamen. Zij worden gestraft als zij tegenwerken.

Daar komen ze al.’

Hij bekijkt de mannen stuk voor stuk en gaat verder: ‘alvorens wij vertrekken Ture, bekijken wij eerst de mast en de tuien.

Dit zeil zit niet zoals ik gewend ben, ik heb nog nooit met zo’n groot schip gevaren.

Evengoed leg ik je nu alles uit want jij zult straks van alles moeten weten, ook over het roer.

Beveel eerst jouw mannen plaats te nemen aan de riemen maar laat hen er nog niet mee peddelen.

De krijgers staan in het schip, zij kijken hulpeloos, zij weten niet wat zij moeten doen.

‘Ga op de banken zitten!’ schreeuwt Ture. ‘Aan de riemen maar roei nog niet! Zodadelijk gaan wij voorop en onze vrachtschepen zullen ons volgen. Nu moet ik eerst nog iets bespreken, ik zal haast maken.’

Thorfinn lacht: ‘ha, ha, zo mag ik het horen Ture. Ik ben blij dat jij hier wel’ de baas bent. Na mij, ha, ha, ha!’

Ture glimlacht.

Het laatste schip wordt beladen met pluimvee in kratten, schapen en paarden.

Een hoorn schalt twee maal als teken dat de schepen beladen zijn.

Dan kunnen de schepen eindelijk vertrekken.

De zon staat in het midden van het uitspansel als de schepen in de open zee varen, de wind blaast in het zeil.

Thorfinn die eerst nog vol goede moed was, merkt dat de wind in kracht toeneemt en dat een grauwe bewolking het hemeldek snel bedekt.

Hij krijgt een naar voorgevoel als hij in de verte Thor hoort.

De dondergod lijkt dichterbij te komen. Hij lijkt zich te willen wreken door zijn hamer tussen de golven te smijten.

De lucht weerkaatst het schelle flitslicht dat het veroorzaakt.

Het is donker en zwaarbewolkt als teken dat hij er aankomt.

Het zachte miezelen is overgegaan in een stortbui die nietsontziend het schip in klettert dat onmiddellijk begint te deinen op de woester wordende golven.

Met een wee gevoel kijkt hij naar het Knorr vrachtschip dat achter hem vaart.

Zijn vrouw en kinderen kunnen niet op een verhoging zitten omdat het schip zo hol is als een uitgeholde boomstam.

Zij moeten op de bodem van het vrachtschip zitten tussen alle benodigdheden die mee verscheept worden.

Zijn Drakkar is met banken uitgerust maar laat de bemanning ook niet droog. Hij vindt het erg dat zijn gezin op een ander schip vaart. Hij voelt medelijden met hen en heeft spijt dat hij hen aan het gevaar van de zee blootstelt.

Hij hoopt dat de storm van korte duur zal zijn en dat de zeegod niemand zal opeisen.

Zijn hoop is van korte duur. Het zeil moet worden ingehaald.

Het waait harder en is nu een hevige storm te noemen.

De golven zijn inmiddels huizenhoog en kletteren niets ontziend over het schip.

Ondertussen worden de roeiende mannen gegeseld door dikke hagelkorrels.

De Drakkar is overgeleverd aan de woeste zee.

Het schip glijdt als een weerloos boomblad tussen de golven vechtend en hopen dat het niet zal breken.

Plots lijkt het of er gegil klinkt vanaf de vrachtschepen maar het kan net zo goed de gierende wind zijn of het geluid van de zee.

De immens hoge golven die het schip inslaan zetten de scheepsvloer blank, het zal de andere schepen niet anders vergaan. De Drakkar is maar enkele houten emmers rijk, er komt meer water in het schip dan eruit gegooit wordt.

Met man en macht hevelt de bemanning het zeewater terug in zee, wat een heidens karwei is.

‘Ik heb er spijt van.’ jammert Ture eensklaps.

‘Wat zei je Ture?’

‘Dat ik mee wilde, het is hier loeigevaarlijk! Ik hoop dat wij dit overleven.’

‘Ach wat klets jij nou, jij bent nooit op zee geweest.

Een schip waarop ik ooit voer is vergaan op de Noordzee. Ik heb het overleefd omdat wij in konvooi voeren. **(Schepen dicht bijeen)** Ture jongen, ik ga dat jou nu niet toelichten, wij hebben nu andere zaken aan ons hoofd.

Laat de roeiers zich aan het schip vastsnoeren, ik wil niemand verliezen. Laat jouw mannen sneller hozen anders staat het water straks tot op onze kiezen.’

Er klinkt hoorngeschal over de golven.

Thorfinn merkt het meteen op, het is noodgeschal.

Het geschal is moeilijk te horen door het geloei van de storm en het kabaal van de golven die razend aanrollen en in het schip te pletter slaan.

‘Ture, iedereen moet aan de riemen, laat het roer niet los!

Snel, we moeten draaien, er is een schip in nood!’

Thorfinn weet dat zijn schip kan kapseizen in deze storm maar hij moet meteen reageren.

'Roei jullie hart uit jullie zielen mannen! Jullie vrouwen en kinderen zijn mogelijk in gevaar.

Wellicht drijven zij al in zee! Doorroeien, sneller, sneller!'

De bliksem slaat naast hen in zee. De dondergod wreekt zich door meerdere malen zijn hamer in de zee te smijten.

De donderharde knal die dat teweegbrengt maakt de sterke kerels tot bange juffershondjes. Zij zijn angstig. De mannen zijn niet bang voor de donder en ook niet bang voor de bliksem maar bang voor Thor hun dondergod.

(Thor wordt ook wel Donar genoemd, het ligt eraan uit welk gebied de Noorderlingen komen)

'Wij mogen hier niet zijn!' jammert er één.

Een ander roept: 'heil Thor, vergeef ons!'

Alle stoere kerels zijn bang voor de dondergod die wel heel graag wraak wil nemen. Terwijl zij hijgen, kreunen en steunen maakt de Drakkar snel meer water.

'Ture,' schreeuwt Thorfinn: 'wij hebben vijf mannen nodig, kies de soepele die kunnen beter buigen. Laat hen het water in zee terug hevelen. De anderen moeten stugger doorroeien!'

De mannen slaan hun spanen door het water.

Uit angst voor Thor's torn smeken zij hem om genade.

'Niet dreinen mannen,' dreunt Thorfinn: 'maar handelen!

Denk aan jullie vrouwen, kinderen en bezittingen!

De mannen roeien alsof hun laatste uur heeft geslagen.
'Ho, goed zo, inhouden! Ture we zijn te dicht op het Knorr schip.'
De mannen houden meteen hun spanen omhoog.

'Wij niet! schreeuwt een man het vanaf het Knorr schip. 'Het is het laatste schip, het maakt slagzij.'
Thorfinn verbijt zich. Door de hoge golven, de grauwe lucht en de striemende regen is er haast geen zicht. 'Waar is dat schip!' schijnt in zijn hoofd rond te malen. 'Verder terug mannen! Ture, houdt de koers van de Knorr schepen in de gaten!'

En tijd later ontdekt Thorfinn dat er achter de voorop varende Knorr schepen geen enkel schip vaart dat in moeilijkheden verkeert.

'Ture, hoeveel Knorr schepen heb jij net geteld?'

'Drie!'

'Waar is die vierde!'

'Daar drijft een paard!' schreeuwt één van de bemanningsleden van het vrachtschip. 'Het leeft nog!'

Uit alle macht proberen de mannen van het vrachtschip het dier op het schip te takelen. Het arme dier drijft af en wordt opgetild en neergekwakt door de immens hoge golven.

Ondertussen redt Thorfinn een zeeman maar in dit noodweer raken zij algauw zelf in moeilijkheden.

Twee bemanningslieden slaan overboord en verdwijnen in de woeste golven.

Als het angstige hinnikende paard voorbij de Drakkar drijft, hebben zij de middelen niet om het dier te redden.

Vol afschuw ontdekken zij dat het paard plots aan het oog is onttrokken.

Er is niets meer te zien dan alleen de klotsende woeste zee.

HOOFDSTUK 5 VERDWAALD OP DE OCEAAN.

Thorfinn staart radeloos in het zeeschuim.

‘Wat vervoerde dat laatste schip!’ schreeuwt hij naar het Knorr schip dat gevaarlijk dichtbij de Drakkar drijft.

‘Dieren!’ is het antwoord. ‘Er is niets meer te redden Thorfinn.

Thor heeft hen gedood en Sleip’nir heeft hen naar Njord gebracht en die heeft ze verslonden.’

(Sleip’nir is het achtvoetige paard van Odin hun hoofdgod)

Thorfinn roept: ‘ik hoop dat hun zielen als helden naar het Walhalla reizen. Ik hoop dat de Walku’ren hen brengen.

(Walku’ren zijn strijdgodinnen die helden naar het Walhalla begeleiden) Dan neemt hij het roer over van Ture. ‘Ga naar jouw mannen Ture! Laat hen onze Goden danken dat onze gezinnen nog veilig op het Knorr schip zitten.

Ture schreeuwt: ‘vooruit mannen aan de riemen, wij moeten de vrachtschepen leiden, roei zo hard jullie kunnen.’

In de verte dondert Thor nog kwaadaardig na.

De zee is nog lang niet vlak en de storm is nog niet uitgeraasd.

Toch verschijnt er helder blauw tussen de asgrijze bewolking.

Tussentijds bekijkt Thorfinn keer op keer de zeekaart.
Hij heeft het vermoeden dat hij van koers is geraakt door het voorval en door de storm.
Achter en voor zich is alleen de oceaan te zien, er is geen enkel herkenningspunt.
Hij hoopt op een heldere nacht zodat hij dan aan de stand van de sterren kan zien of hij nog wel westwaarts vaart.
Hij meldt dat niet aan zijn manvolk omdat er altijd nog hoop is het wijnland te zullen vinden.

Echter, de nacht is verre van kalm.
De zee is roeriger dan overdag en iedereen heeft moeite de storm de baas te worden.
Tot overmaat van ramp heerst er op een vrachtschip een sinistere ziekte die de kinderen treft.

In de vroegte is de lucht bewolkt en het sneeuwt met vlagen.
De mannen hebben meer last van de storm en het zeewater dan van de sneeuw.
De golven hinderen hen zodanig dat het schip niet leeg te hevelen is.
De inmiddels uitgeputte mannen die al vele liters water uit het schip hebben overgeheveld, smachten naar stabiel weer.

Thorfinn staart somber voor zich uit. Hij zit er verloren bij.
Zijn gedachten gaan naar de scheepsramp op de Noordzee.
Zelfs op de Noordzee waar het vreselijk kon spoken, heeft hij zo'n zelfde gebeurtenis nog nooit meegemaakt.
Zelfs toen hij in zee dreef wisten anderen alle drenkelingen te op te pikken.
'Dat is mij niet gelukt,' piekert hij: 'al het zeevolk is verdronken op één na. Och, hun arme vrouwen en kinderen en tot overmaat van ramp weet ik niet waar ik vaar.'

(Er bestonden nog geen navigatie-instrumenten)

Ture ziet dat zijn baas piekert en loopt op hem toe.
'Ze zijn in het Walhalla.' sust hij.

'Ik dacht aan hun gezinnen, wij gaan hen helpen zoals Koning Olaf bevolen heeft. Houden de mannen het nog vol Ture?'

'Ze zijn doodmoe Thorfinn, zodra de lucht is geklaard en de zee kalm, moeten zij slapen. Ik wil zelf ook wel uitrusten maar de zee laat dat niet toe.'

's Middags is de wind gaan liggen. Het zeewater klotst nog na maar de schepen varen fier over de golven.

'Hijs het zeil mannen, jullie krijgen een welverdiende rust! Ik blijf aan het roer zodat jullie kunnen uitrusten.'

De mannen hebben het vreselijk koud, zij denken niet aan slapen.

Zij mopperen dat het schip ook nog kletsnat is en dat zij doorweekt zijn.

Thorfinn antwoordt: 'de wind droogt het wel mannen! Nog even en het weer wordt milder. Het is nu al bijna zomer voelen jullie? Hang kleding te drogen dan kunnen jullie dat strakjes aan. Neem een voorbeeld aan het schip achter ons, horen jullie de vrouwen soms klagen en wat te denken van de kinderen? Blijf groot en trots mannen, rust wat uit. Het weer op zee is onbetrouwbaar. Ture jij ook, jij moet na jouw rust het roer overnemen dan kan ik' slapen.'

En zo gebeurt het. Na anderhalf uur slaap neemt Ture het roer weer over.

'Ga jij nu maar slapen Thorfinn, ik let wel op het wasgoed, ha, ha!'

‘Let jij nou niet op die vieze kleding Ture. Hou jij nou maar het roer recht. Waarschuw mij als er weersverandering is. Als het goed is sturen wij nu op Vinland aan maar dat zal ik vannacht, als het een heldere nacht is, pas ontdekken.’ Thorfinn heeft het amper gezegd of hij snurkt al.

Hij schrikt wakker als hij de geur van voedsel ruikt.

‘Hier eet wat!’ maant Enok, één van de krijgers.

‘De vrouwen hebben het gemaakt, dus zal het wel smaken.’

‘Hoe gaat het met de kinderen, zijn ze nog ziek?’ vraagt Thorfinn.

‘Ja, zij zijn vol rode pukkels en zijn gloeiend heet. **(Mazelen)**

Er zijn kinderen die wartaal spreken. Ik denk dat het een straf is, een straf van onze goden omdat wij thuis hadden moeten blijven. Thor was niet voor niets zo kwaad. Misschien moeten we terug.’

‘Ben jij gek! We dobberen midden op de oceaan, wij zullen weldra land zien! Straks kunnen zij aan land, dan knappen zij wel op.’

Het wordt een bijzondere rustige nacht.

Er staat weinig wind maar genoeg om het schip voort te stuwten. Enkele sterren laten zich tussen de bewolking zien.

‘Wel heb ik ooit!’ schreeuwt Thorfinn plotseling: ‘wij varen niet naar het westen maar noordwaarts. We varen de Eskimo’s tegemoet! Keren dat schip! Jongens blaas de hoorn drie maal, wij moeten bijdraaien. Kijk of de Knorr schepen ook gaan bijdraaien! Zo’ komen wij nooit’ in Vinland. Draaien die boot!

Aan de riemen mannen, haal het zeil omlaag en roei snel, aan één kant!’

Op de Knorr schepen gebeurt hetzelfde.

Ook die draaien, maar veel trager.

Als de ochtend zich van haar beste kant laat zien varen de schepen westwaarts over de immense oceaan.

Tegen de middag is er geen enkele zeebries meer.

De zeilen zijn nutteloos waardoor de mannen weer moeten roeien. Het lijkt uren te duren, hun armen voelen als loden pijpen en veroorzaken kramp.

Pas tegen de avond is er weer wind genoeg om de wimpel te doen wapperen.

Na twee maanden is de oceaan nog even wijds en is nog in de verste verte geen land te zien.

Door de ziektes die op het vrachtschip heersen bezwijkt een kind. Het blijft daar niet bij.

Onder de schapen heerst er ook een ziekte, zij vermageren en zakken door hun poten. **(Rotkreupel)**

Alleen de hoenders schijnen gezond te blijven.

De vrouwen morren steeds vaker, zij willen nu wel eens aan land.

Het te moeten leven op het Knorr vrachtschip valt niet mee.

Thorfinn staat machteloos, hij had ook allang land verwacht.

Zo dobbert zijn schip over de eindeloze oceaan.

Hij wordt er moedeloos van, hij prakkiseert: 'is er wel land aan de overkant van de oceaan? Zijn wij niet bijna aan het eind van de wereld? We zijn verdwaald! Odin, help ons!' **(Hoofdgod)**

Odin schijnt te helpen want na een aantal dagen ziet Thorfinn een kuststrook. Het ziet er totaal niet uit als op Leif's zeekaart, daarom besluit hij zijn eigen kaart te gaan tekenen.

Het schip meert aan. Thorfinn heeft het bosrijke Labrador ontdekt en gaat daar aan wal. Voor het eerst na lange tijd eten zij verse bessen en eetbare bladeren. Hij noemt het land, "Helluland."

's Avonds deelt Thorfinn mee niet te willen blijven omdat er geen wijnranken zijn ontdekt. Toch laat hij eerst een aantal bomen vellen om die later als bouw materiaal te gaan gebruiken.

Na ongeveer twee maanden maant hij iedereen om weer in de Knorr schepen plaats te nemen wat tot veel gemopper leidt.

HOOFDSTUK 6

VINLAND.

Weer varen de schepen langs inhammen en baaien, alles wordt verkent.

‘Waarom klopt die map niet! Wat heb ik aan zo’n zeekaart.
Nu begrijp ik Ingo pas!’

In blinde woede verscheurt Thorfinn de Leif ‘s zeekaart.

Het schip vaart verder zuidwaarts.

Tot zijn vreugde ontdekt Thorfinn een zeestraat. Links en rechts is land. Hij besluit om het land aan de linkerzijde te onderzoeken en zoekt een geschikte plaats waar hij kan aanmeren.

Het schip vaart daarbij meer zuidelijk.

(Hij heeft Newfoundland ontdekt, uiteraard had dat land nog geen naam)

Na een mooie baai te hebben gevonden gaat iedereen weer aan

wal. Enkele boeren beslissen om op het nieuwe land te blijven omdat zij enkele wijnranken vinden.

Thorfinn meent dat dit Vinland nog niet kan zijn en noemt de nederzetting in het nieuw gevonden land “Markland”.

Hij besluit langs de kuststrook het echte Vinland te gaan zoeken.

Omdat de zieken frisse groenten nodig hebben, besluit hij aan te meren. Het land waar hij nu aanmeert is Nova Scotia, ook in die tijd naamloos. Dit mooie land blijkt over enorme grasvlakten te beschikken wat het uitermate geschikt maakt voor runderen, schapen en paarden.

Thorfinn moppert, hij is nog niet tevreden, Leif had het immers over vele wijnranken en wilde tarwe?

Hij wil nog verder naar het zuiden.

Dan ontdekt hij een gebied dat hij graag wil onderzoeken.

Weer meren de schepen aan en al gauw weet hij dat dit Leif 's Vinland moet zijn.

(gebied in de buurt van Boston en New York)

Overal groeit wilde haver en enorme wijnranken sieren het landschap.

Eindelijk kan de bouw van een mooie nederzetting met het hout uit Helluland (**Labrador**) beginnen. Iedereen helpt elkaar als een hechte gemeenschap en 's avonds viert men feest en drinken zij op Vinland. Zij overleggen hoe zij het gaan indelen.

Na enige tijd vind iedereen zijn plaats in de gemeenschap.

Al binnen anderhalf jaar vertrekt het eerste wijnschip naar Groenland met Thorfinn's zeekaart. Tot dan verging het de gemeenschap goed. Men heeft er geen weet van dat vanaf een rotspunt een Indiaan het schip ziet vertrekken.

Dit is het begin van narigheid.

De indianen bewonen een groot gebied, hun gebied.

In dat gebied zijn zij gewend om te jagen, dat doen zij omdat zij een natuurlijk behoefte hebben aan vis, vlees en gevogelte.

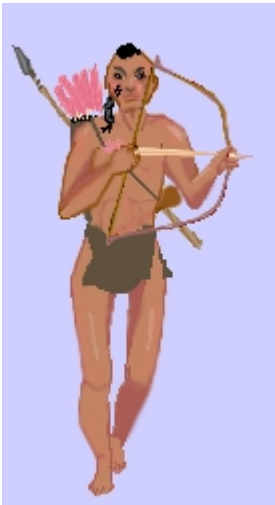
Nu pas ontdekken zij dat er vreemdelingen in hun gebied zijn.

Zij overleggen met hun stamhoofd dat de vreemdelingen vreedzaam verjaagd moeten worden, al hebben enkele van hen eerder kennis gemaakt met wrede blanken. (**Leif Eriksson**)

's Nachts besluipen zij het Vikingdorp terwijl het in diepe rust is. Niemand wordt gekwetst of erger aangedaan, er worden slechts enkele paarden meegenomen.

Als de volgende dag de paarden vermist worden, besluiten de Vikingen de dieren 's nachts vast te maken en een grof hek te plaatsen. Iedereen is in de veronderstelling dat de paarden zijn weggelopen.

De daarop volgende nacht verdwijnen er schapen.
Nog merken de Indianen niet dat hun actie tot vertrek leidt want ook de schapen krijgen een omheining.
Weer overleggen de Indianen met hun stamhoofd.

Zij zijn het over één ding eens, de witte indringers moeten vertrekken.

De daarop volgende nacht besluipen zij nogmaals het dorp.
Zij bevrijden de paarden en laten die op hol slaan.
Door de omvallende afzetting gaat hun actie niet onopgemerkt voorbij.
Enkele strijders ontwaken.

Als één van hen op de hoorn blaast is het hele Vikingdorp in rep en roer.
‘Vanwaar dat noodgeschal?’ vraagt Thorfinn slaperig.

‘Mensen, het zijn mensen en het zijn niet de onzen, zij verdwenen toen de omheining viel. Zij zijn het die de dieren hebben laten ontsnappen! Onze paarden lopen her en der. Het is erg donker Thorfinn, vind jij het echt nodig dat wij ze nu gaan zoeken?’

‘Ja, pak toortsen, de paarden zijn erg belangrijk voor ons. Zoek dicht in de buurt, bij daglicht zoeken wij wel verder.’
De mannen gaan in de nabije omgeving opzoek naar de paarden. Wonderwel lopen een aantal uit zichzelf terug naar hun plaats. Pas in de ochtend ontdekken zij dat de meeste zijn vermist. Nu geeft Thorfinn zijn krijgers de opdracht de inboorlingen te zoeken en korte metten met hen te maken.

Ingo en Ture bestijgen hun paarden en gaan met dertig krijgers opzoek naar “de lelijkerds”. Zij ontdekken hun hutten kilometers verder. Zij besluiten het Indianendorp plat te branden en slaven te verwerven.

HOOFDSTUK 7

DE WRAAK VAN DE INDIANEN.

Het wordt een zwarte dag voor de eens zo vreedzame Indianen. Op die rampdag worden vele Indianen afgeslacht als wilde honden. Hun jongste mannen worden meegenomen als slaaf. Daarna zoeken de Vikingen de omgeving af naar “de lelijkerds”. Zij vinden enkelen en slachten die zonder pardon af. De Vikingen weten niet dat het merendeel der Indianen dieper het land zijn ingevlucht.

Na een tijdje geven zij hun zoektochten op. In de veronderstelling dat zij geen last meer hebben van het Indianenvolk, omdat die uitgeroeid zijn, leven de Vikingen vredig in het nieuwe land.

Het tweede jaar verstrijkt. Als niemand er op bedacht is meren er Vikingschepen aan. De vrachtschepen zijn teruggekeerd met meer Scandinavisch volk en runderen in opdracht van Koning Olaf. De Koning hoopt op meer scheepsladingen wijn.

Ingo is er ook bij met zijn vrouw en kinderen. Hij heeft gehoord dat het klimaat in Vinland milder is dan zijn Groenland. Hij is van plan te voor altijd te blijven. Thorfinn is bijzonder blij dat zijn vriend er is en er volgt een prettige zomer met een overvloed aan voedsel.

Doordat de Indianen nog wel in het bezette gebied rondwaren zijn de schepen opgemerkt. Zij hebben de schepen zien aanmeren en voelen dat als een bedreiging. Zij beredeneren dat meer witte mensen meer zinloze wreedheden begaan. Zij vallen nu in vlagen aan, soms op het boerenland en soms in de Vikingnederzetting.

Nu Thorfinn over meer krijgers beschikt besluit hij tot een tegenaanval.

Niet wetende dat vele Indianenstammen zich hebben samengevoegd en dat die met een overmacht aan volk zijn. Daarop worden er boerenfamilies met velen afgeslacht en hun huizen platgebrand, zelfs hun dieren zijn niet veilig.

Thorfinn houdt stand door struik en bos in brand te steken om de ongenode gasten op een afstand te houden.

Maar eenmaal zwartgeblakerd verbrand gebied brandt niet meer. Daarom besluit Ingo met een aantal krijgers meer Indiaanse nederzettingen plat te branden, zij gaan dieper het land in. Hun dodelijke zwaarden glanzen in het zonlicht als zij het groen wegsnijden dat hun pad belemmert.

Van het vredige leven in Vinland is niet veel meer over.

Constant zijn de Vikingen op hun hoede en breken er gevechten uit tussen hen en de Indianen.

Het is oorlog, het is een strijd tussen leven en dood.

Onder het Scandinavische volk vallen vele doden maar onder de Indianen evenzeer.

Dit is geen leven meer voor beide volken.

Zij zijn aldoor in angst en weten niet wat de komende dagen brengen zal.

Alle Indianenstammen zijn het met elkaar eens dat het nu eens afgelopen moet zijn met die barbaarse witte vreemdelingen.

Zij zijn in paniek omdat hun gevechten de witten niet doet verdrijven.

‘Dit is ons land, zij moeten hier weg!’

Die belachelijke grote drijvende houten bakken van hen verbranden wij, dat doen zij ook met onze spullen.

Laat ze de zee ingaan, ze mogen geen voet meer op ons land zetten. Desnoods gaan ze dood de zee in. Wij moeten ons volk bevrijden, wij worden behandeld als stof!’

De eens zo vreedzame Indianenstammen groeperen zich als een echt leger.

Echter, zij beschikken niet over zwaarden.

Zij beschikken over benen pijlen en bogen, knotsen en speren.

Hun voordeel is dat zij slank van postuur zijn, soepel en lenig om als wilde katten hun prooi te bespringen.

Algauw verandert Vinland in een hel voor de Vikingen.

Het Vikingvolk probeert hun familie en hun eigendommen veilig te stellen.

Het is een uitzichtloze situatie.

De Drakkar staat in lichterlaaie en op één na branden alle Knorr schepen.

‘Iedereen naar het vrachtschip,’ schreeuwt Thorfinn: ‘we vertrekken van hier!’

Met iedereen, bedoeld hij een handjevol Noorderlingen want haast niemand heeft de recente aanval van de Indianen overleefd.

Thorfinn heeft zwaar verlies geleden, zijn gezin leeft niet meer. Hij is niet de enige die zijn gezin is verloren, ook de overlevenden zijn alles kwijt. Hun mannen of vrouwen, kinderen, families, vee, alles.

Er zit niets anders op dan Vinland te verlaten.

Het is een nachtmerrie voor Thorfinn. Hij brult en tiert.
'Iedereen naar het schip. Vlug wat! Ik houd die inboorlingen hier wel bezig.'

Als de overlevenden bijna in het vrachtschip zitten, loopt Thorfinn in een hinderlaag.

Hij raakt zwaargewond en weet nauwelijks aan de dood te ontsnappen.

Ingo komt met een stel krijgers op het tumult af en redt zijn vriend uit de greep van de driftige Indianen.

Vrijwel meteen vallen er doden over en weer.

Nog meer Indianen zijn in aantocht.

Vanaf de heuvel galopperen honderden Indianen op paarden naar de kust schietend met brandende pijlen.

'Wegwezen hier, anders wordt het onze dood!' gilt Ingo.

'Sleep Thorfinn mee!'

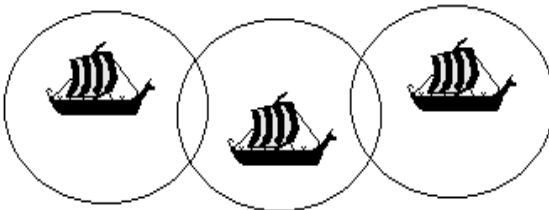
Zij zijn amper in het vrachtschip als de Indianen brandende speren en pijlen naar het Knorr schip schieten.

'Roeien mannen! Roei zo snel jullie kunnen!' schreeuwt Ingo.

Vrouwen huilen, kinderen huilen en de mannen beven van angst.

Brandende speren treffen het schip.

Toch verwijdert het zich gestaag van de kust zonder vee, voedsel, water en zonder zeekaart.

Ingo roept zijn mannen op om in dieper water, op een veilige afstand langs de kust noordwaarts te roeien.

HOOFDSTUK 8 NAAR HET THUISLAND.

Thorfinn is zwaar gewond, hij is bewusteloos.
Ingo denkt dat zijn vriend het niet zal overleven.
De vrouwen deppen met zeewater zijn wonden schoon.
Er is niets voorhanden daarom verscheuren zij hun rokken om hem daarmee te verbinden.

Als het schip een zeestraat nadert bepaalt Ingo dat iedereen aan land moet. De keus valt op het eerdere ontdekte Markland.

(Newfoundland)

De vluchtelingen worden warm onthaald door de Noorderlingen die daar waren achtergebleven.

Men blijft een tijd in het vredige gebied om op verhaal te komen.
Intussen herstelt Thorfinn van zijn verwondingen.
Dan wordt de keus gesteld aan de overlevenden hier te blijven of naar het noordelijk thuisgebied terug te keren.
De meeste blijven achter omdat men de zeereis niet ziet zitten.

Thorfinn vindt het belangrijk om terug te gaan naar Groenland.
Met Ingo en enkele krijgers gaan zij hun Koning op de hoogte stellen.

Als zij het vrachtschip opgaan brengen de achterblijvers zoet water, gedroogde vis, fruit en meel in tonnen.

Thorfinn neemt het leiderschap weer op zich en leidt het vrachtschip langs de kust van Labrador.
Hij steekt wederom een zeestraat over en meert aan langs de kust van Baffinland.
Vol blijdschap herkent hij de kliffen.
Dit land herkent hij als het land van de platte stenen, eens door Leif beschreven.

'Mannen, dit keer gaan wij recht naar de overkant.
Leif Eriksson tekende ooit een map waarop een rechte lijn te zien was. Hiertegenover ligt Groenland.
'Laten wij niet nog noordelijker varen, wij steken de zee over want aan de kust moet een nederzetting zijn.
Het zit verstopt tussen de fjorden.
Wij gaan oostwaarts.'

De reis verloopt dit maal voorspoedig.

Zonder hun dondergod Thor tegen te komen leidt de zeegod Njord hen in helder weer en een rustige oceaan naar Groenland.

De schepen varen het Fjord binnen die naar een haven leidt.
Daar gaan zij aan land en laten de Koning weten dat Vinland vergeten moet worden en dat de wijn voortaan uit Normandië **(Frankrijk)** gehaald moet worden.

Dat Vinland een fiasco werd en dat het vele levens heeft gekost, maar dat Helluland en Markland wel zijn ontdekt.
Dat die landen wel bevolkt kunnen worden en dat er veel brandhout groeit.

Als Leif Eriksson hoort dat Vinland een fiasco is geworden, is hij zwaar teleurgesteld maar prijst Thorfinn om zijn moed en zijn vaarkunst.

Hij feliciteert hem oprecht met de landen die gevonden zijn aan de andere kant van de immense oceaan.

Thorfinn Karlsefni heeft een besluit genomen, hij wil geen krijgers meer leiden.

Hij wil geen schip meer bevaren en geen vreemd land meer zien.

Hij vraagt de Koning of hij het leger mag verlaten.

Die geeft toestemming.

Na dit hachelijke avontuur verlaat Thorfinn Groenland.

Hij gaat samen met Ingo naar zijn familie in IJsland om tot rust te komen, hij zal nooit meer trouwen.

Nooit is zijn verhaal opgetekend, men sprak er alleen over.

Daarom is het verhaal vervormd en weet niemand hoe het hem werkelijk verging. Net als vele andere vertellingen en sages.

EINDE.

